

клор по посока на „избистрянето“ на историко-героичния образ на хайдутина и неговият противник, по посока на тяхното по-категорично и конкретно - историческо определяне в опозиционен план. Субект на борбата става поробеният народ.

Промяна, осъществяваща се чрез динамично и продължително взаимодействие между епико-художественото наследство и новите исторически реалии, в които хайдутството има своето конкретно място и роля, процес на нагаждане на новия смисъл към старите форми, довел до формирането на новата семантика на образите.⁶⁰

Отношението хайдушки фолклор-хайдутство се реализира в конкретни образи на хайдутина и хайдушката дружина, в изграждането на своеобразна тяхна фолклорна „биография“. Основен елемент в нея е нравствено-етичната оценка спрямо хайдутина въобще и конкретно към историческата личност, към хайдутина-разбойник и към хайдутина-защитник. Към завръщания се при своите Индже,⁶¹ към полуполегдарния Вълчан войвода, към „крилатия“ Злати Кокарчоолу, към „златния“ Алтанлъ Стоян, към безстрашните Кара Танас и Димитър Калъчлията, към неуморимия хайдушки учител и водач Панайот Хитов, към безсмъртните в подвига и гибелта си Хаджи Димитър и Стефан Караджа. Всички те и още много други битуват в хайдушкия фолклор от Сливенско чрез конкретни художествени образи, съхранили историческата им индивидуалност, но и с подчертана оценка на делата на всеки от тях.

И тук на преден план излиза много важният проблем за отношението фолклорен образ историческа личност, който също ще бъде обект на внимание в настоящото изследване.

Втората основна задача, която си поставя това изследване е отношението мит и история в хайдушкия фолклор. Нейното разрешаване е свързано изцяло с първата задача. Това е така, защото отношението към хайдутството в хайдушкия фолклор не може да се реализира без наследените фолклорно-митологични знания и представи, без битувания в културната традиция митопоетичен